

قندپاری

از پروفیسر ظفر تآباں دہلوی

برہن موعے من زباں دارد	جنش ہر نفس فغاں دارد
بگذر از امتیاز پست و بلند	خاک تکین آسماں دارد
سوز پروانہ را سلم نیست	شمع ہم آتشے بجماں دارد
قیمت خویشتن شناختہ ام	مشت خاکم بہائے جاں دارد
غافل از رخت خود نباید خفت	رہنما قصد کارواں دارد
ایں چہ شورے بجماں ما افتاد	نالچوں نے ہر استخوان دارد
پر حذر باش از فریب فرنگ	دام اورنگ آشتیاں دارد
چشم نظارہ آشنا شرط است	زرہ گنجایش جہاں دارد
ایں چہ رنگ خدا پرستی ماست	کفر از دین ما فغاں دارد

مرگِ مادرِ رضائے اوتاباں

لذتِ عمر جاوداں دارد

کشتی ما دو چار گردا بے	ناخدا مست لذتِ خوابے
درنگا و خدا شناس کیے است	گوشہ دیرو کنج محرابے
تو تاشائے امر کن کردی	از سر با گذشت سیلابے
ہست در بطنِ مادرِ گستی	دخترِ ناستودہ آدابے
گیرودار فرنگ محکم نیست	گرہے بستہ اند بر آبے
دیدہ ہست بے سوادِ نظر	جگرے ہست بے تب و تابے